

AKTUALNO

RASPORED BOGOSLUŽJA

Svete mise nedjeljom:

7, 8.30, 10, 11.30 i 19 sati

Svete mise od ponedjeljka do subote:

7 i 19 sati

Molitva svete krunice u 18,30 sati

Klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom četvrtkom od 18 do 19 sati

Župna crkva je otvorena cijeli dan za osobnu pobožnost župljana.

Mogućnost za ispovijed će biti pola sata prije nedjeljnih svetih misa i prije večernje mise preko tjedna.

Komu bude potreban duhovni razgovor tijekom tjedna, neka se javi telefonski na našu samostansku portu radi dogovora sa svećenikom za termin.

RADNO VRIJEME ŽUPNOG UREDA:

PONEDJELJAK, SRIJEDA, ČETVRTAK: 16,00 – 18,00

UTORAK, PETAK: 10,00 – 12,00

SAMOSTANSKA PORTA

PONEDJELJAK, SRIJEDA, ČETVRTAK:

9,00 – 12,00 i 16,00 – 18,00 SATI

UTORAK, PETAK:

9,00 – 12,00 SATI

tel.: 2392-555; faks: 2302-467

<http://www.zupa-kraljice-svete-krunice.hr/>

Uređuje: Župni ured Kraljice sv. krunice i Komisija za bogoslužje

Tjednik Župe Kraljice svete krunice

God. XIII Broj 47 (637), 15. listopada 2023.

KRALJICA

XXVIII nedjelja kroz godinu

Dar i muka

Pravednost je preobilan dar pravednih.

Blagost je preobilan dar blagih.

Radost je preobilan dar radosnih.

Požrtvovnost je preobilan dar požrtvovnih.

Okrutnost je preobilna muka okrutnih.

Samodostatnost je

preobilna muka samodostatnih.

Ravnodušnost je preobilna muka ravnodušnih.

Mržnja je preobilna muka mrzitelja.

A Bog, dok prolazi zemljom pohada svaki dar i svaku muku i nijednu ne zaobilazi.

**I. čitanje (Iz 25, 6-10a), II. čitanje (Fil 4, 12-14. 19-20)
Iz Evanđelja po Mateju – (Mt 22, 1-14)**

BOG POZIVA SVE LJUDE

('Svatovska roba' je simbol... Ona simbolizira ljudsko srce. Svakome je ponuđena 'nova odora'. Srce koje nije čisto ne pripada mjestu čistoće i ljubavi!)

Bog i njegova dobrota otvoreni su svim ljudima. Bog je otvoren čovjeku u kojem prebiva. U svakom čovjeku. Boga se ne može privatizirati niti za samoga sebe niti za određenu Crkvu, niti za određeni narod. Bog je Bog svih ljudi. U čovjeku drijema naklonost da sve privatizira. Trajno polazi od samoga sebe. Nikako da iziđe iz sebe i da se otvori drugome. Tako je čovjek u napasti da i Boga privatizira.

Dok god privatiziramo Boga kao moga, tvoga... daleko smo od istinskog Boga. Bog je univerzalan. Sa svakim se on može identificirati i od svakoga je različit. On je imanentan (u svemu) i transcendentan (različit od svega). Mi ljudi smo 'kapi' u Božjem oceanu života. Tek kad smo cjelina (univerzum) tek tada doživljavamo osmišljenost svoje egzistencije, svoje zajedništvo i bratstvo. Samim time što je čovjek ljudsko biće, pozvan je da postane istinski čovjek, slika Božja.

Čovjek je datost koja tek u vremenu dorasta i postaje ljudsko biće. Mi smo dani i zadani. Svi mi imamo poziv da postanemo ljudi, da ostvarimo Božji projekt u sebi. Zato nam Bog i šalje Sina kao ostvareno ljudsko biće i da nam podsvijesti da smo svi Božji sinovi i kćeri. Pred Bogom nema nepoznatog. Nitko nije isključen, nitko nije otpisan. Nitko ne može reći da je određen za zlo. Svi imamo vrijednost i pozvani smo na dobrotu (kraljevstvo Božje).

Iz ovoga bi svatko mogao uočiti svoju osmišljenost u svijetu. Nitko nije slučajan! Nema besmislena života, nema života nizašto. Život je da se istinski živi, da se istinski ostvari u svoj svojoj punini. Zašto se čovjek opire tome 'da postane čovjek'? Zašto traži razne razloge da ne odgovori svojem životnom (i Božjem) pozivu? S jedne strane, to je misterij na koji se teško može racionalno odgovoriti, s druge strane, očito je da čovjek u sebi nosi klicu zla, otpora prema onome što ga vodi prema univerzalnome.

Da, univerzalno razbija sebičnost. I tome se čovjek opire. Nama je cilj razbiti svoju sebičnost i otvoriti se k Univerzalnome, k Jednome. Jedinstvo je naš ljudski san, a i životna proturječnost, opiranje tome snu. Svi se također trebamo preporoditi. "Gozba" je pripravljena za sve ljude, svi su na nju pozvani. Može se reći da je cijela ljudska povijest na putu prema Božjem kraljevstvu, na putu na vječno gozbu, Bogu.

To je put rasta iz divljine prema božanstvenosti. Prema ovome je očito da postoji otpor divljine da se upitomi, produhovi, preporodi, da od 'gusjenice postane leptir'. To je ono što u sebi osjećamo kad želimo činiti dobro a opiremo se tome. Kao da osjećamo neki otpor u sebi prema dobru koje želimo. Nad tim je kukao i sv. Pavao, kukali su i pogansku pjesnici (Vergilije). Ovo je misterij ljudske naravi, misterij čovjeka.

Ovo je misterij čovjeka slike Božje i iskonskoga grijeha. Oni koji su osjetili Boga i Božju blizinu prije su i pozvani, ali i oni se mogu ne odazvati u određenom času. Za to je tipski slučaj Izrael, pa i kršćani koji su od rođenja. Izrael je doživio izlazak iz Egipta, doživio Božju objavu, dobio 'Zapovijedi', a ipak opet nije razumio u kojem liku se Bog utjelovljuje. Nije prepoznao Mesiju. Svi Božji poslanici, proroci, nisu također slušani ni prihvaćeni. Pa ni danas možda mi kršćani ni bi prepoznali ni proroke, a možda ni Mesiju? Bog nas poziva na slavlje a ne na ratovanje! A kako mi odgovaramo na njegov poziv? Da li silom i mržnjom?

Pa čak i u prirodnim religijama uočavamo svijest poziva prema potpunom ostvarenju, potpunoj sreći. A u Starom zavjetu, čak i Objava (iskustvo Transcendencije) poziva ljude na puninu, sreću i ostvarenje. Nažalost, kao što su se Izraelci navikli na poziv i više ga nisu slušali, tako se događa i kršćanima.

Mi smo se 'navikli' na Isusa pa više ne vodimo brigu o njegovu pozivu i njegovoj ljubavi. Na kojoj razini i prema kojem cilju mi usklađujemo svoj život? Da li nam je cilj ispod ljudskog dostojanstva ili je uzvišeniji od 'prirode'? Odgovorimo na Božji poziv, ako vjerujemo Bogu, odgovorimo svojim povjerenjem i pouzdanjem.

Marijan Jurčević, OP